

[Erik Hansen.]

Uoverensstemmelserne bliver noget større, når det drejer sig om kompromiset, der blev opnået vedrørende Nordvestatlanten i 1970, altså den aftale, som blev truffet i St. John's i Canada. Her var der 10 stater, som gik ind for kompromiset, bl. a. England, Norge, Danmark, Spanien, Frankrig, Tyskland, Italien, Portugal og, så vidt jeg husker, også Rumænien. Imod stemte Canada og Island, og de gjorde det med den bemærkning, at det var et specielt lystfiskersynspunkt, som de ikke mente blev tilgode-set. De stemte altså imod kompromiset. Men også af et supplerende materiale, jeg har fået ved at være flittig klipper i tidsskrifter, fremgår det, at specielt Polen og Rusland af principielle grunde stemte imod kompromisforslaget fra St. John's i Canada. Det vil altså sige, at selv om ministeren her siger, at man må nok regne med, at man har fået en nogenlunde ordning på dette område, og at man ikke skal tro på, at russerne vil komme og overtage en del af vores fiskeri, så står vi i den situation, hvis fiskeriministeriets materiale er rigtigt, at Rusland altså ikke har undertegnet kompromiskonventionen fra 1970. Man kan så tro og håbe, at russerne ikke vil sætte ind over for de nye muligheder, der bliver for at aflaste os som laksefiskere ved Grønland, i Davis Strædet i Nordvestatlanten, men her er mit spørgsmål til fiskeriministeren: hvilken begrundelse bygger han dette på? Har man virkelig her noget håndfast? Kan man sige: ja men denne konvention har Rusland også undertegnet?

Videre må man jo nok sige, at de motiver, der har været til at søge fiskeriet på det åbne hav begrænset, stort set har været disse, at man har sagt, at fisker man for voldsomt på det åbne hav, så sker der en så voldsom decimering af laksebestanden, at det vil få indflydelse på det antal, man kunne formode ville komme i floderne, og som i høj grad er med til at fastholde bestanden, idet det jo er gydefiskene, der trækker tilbage.

Når man så ser på det materiale, som er stillet til rådighed for fiskeriministeriet, er der et notat angående specielt lakseproblemerne, at der står med al ønskelig tydelighed, at der ingen anerkendt videnskabelig baggrund er for at påstå, at fiskeri på det åbne hav virkelig betyder en decimering af

laksebestanden i elve og floder. Det var ellers en af de ting, som vi virkelig byggede debatten på sidste vinter, da vi sad i et udvalg, der startede i februar måned og sluttede i maj 1971, og hvori vi lavede et usædvanlig grundigt arbejde. Det man stadig argumenterede ud fra, var: har man en videnskabelig begrundelse for at forhindre det fortsatte laksefiskeri?

Jeg vil gerne her henvise til nogle af de oplysninger der er kommet frem, og her bl. a. henvise til, at den gydebestand, som man skal have tilbage i floderne, i elvene, i vandløbene for at kunne fastholde udklækningsfiskene — det anerkendes fra alle sider — er forholdsvis ringe. Der skal altså et forholdsvis ringe antal gydefisk til, for at man kan få klækningsfisk, altså småfisk i tilstrækkeligt omfang.

I en kommentar i Politiken forleden dag påpegede man, at når det drejede sig om den østlige del af Amerika, var bestanden af laks meget ringe, men tog man den vestlige del af Amerika, de amerikanske floder, som løber ud dels i Canada, dels i området syd for Alaska, har man i dette område en betydelig bestand af laks. Derfor er der nok grund til at fæstne sig ved det, som også er nævnt i adskillige artikler, i folkeopinionen og ikke mindst måske efterhånden er anerkendt også blandt de amerikanske aktivister blandt sportsfiskerne, at det er den fremadskridende forurening af de amerikanske floder, det er dæmningsbyggeriet, det er byggeriet af kraftstationer osv., der ødelægger mulighederne for at fastholde en laksebestand, ødelægger mulighederne for, at lakserne kan komme tilbage i løbene og gyde og dermed fastholde bestanden af småfisk.

En anden ting er, at når man taler om havenes frihed og om mulighederne for fortsat at kunne tage ud og tage sin part af det, som havene nu engang giver, er der nok grund til her at understrege, at er der nogen fisk, der virkelig gror i havet, om man så må sige, som tager ud og tager deres næring i havet og gennemfører en betydelig vækst, så er det laksen. De kommer ud som små laks på 15-20 g og opnår igennem 2-3 år en vægt på 3½-4 kg. Der gror virkelig noget i havet. Disse laksefisk tager deres næring i havet, og alene af den grund må et forbud for dem, der skal høste i havet, være yderst betænkeligt.